

บทที่ 1

บทนำ

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คือ ปี พ.ศ. 2492 ซึ่งเป็นปีที่พรรคมิวนิสต์ได้รับชัยชนะเหนือ
ก๊กมินตั๋งที่นำโดยนายพลเจียงไคเช็ค ที่ฝ่ายหลังได้ถอยร่นไปตั้งประเทศใหม่ที่เกาะฟอร์โมซาหรือ
ไต้หวันในปัจจุบัน แต่ได้วางกองกำลังไว้ที่มณฑลยูนนานหรือจินตวนได้สำหรับป้องกันการไล่ล่า
ของพรรคคอมมิวนิสต์ไว้สองกองทัพได้แก่กองทัพที่ 8 และกองทัพที่ 6 ต่อมาทั้งสองกองทัพได้ถูก
พรรคคอมมิวนิสต์ตีแตกพ่าย มีกองกำลังส่วนหนึ่งถอยเข้ามายังรัฐฉาน เมืองเชียงตุงของประเทศ
พม่า แล้วผ่านมาทางขี้อี้เหล็กของประเทศไทย กองกำลังที่ถอยร่นมาดังกล่าวรู้จักกันในนามหน่วย
กองพล 93 แต่ก็ถูกกดดันจากพม่าและส่วนหนึ่งเข้ามายังชายแดนของไทย รวมทั้งมีการตั้งศูนย์
ทหารในพื้นที่ใกล้ชายแดนประเทศไทย คือ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งถูกเรียกว่า “จีนฮ่อ”
ซึ่งเป็นจีนฮ่อที่เป็นกองกำลังติดอาวุธของก๊กมินตั๋ง แม้ต่อมาจะถูกกดดันให้ถอนกำลังกลับไป
ไต้หวันก็ตาม แต่กองกำลังดังกล่าวยังลี้ภัยเข้ามายังประเทศไทยอีกเป็นจำนวนมาก มีการตั้งฐาน
ที่มั่นอยู่ในเขตแดนของไทย แม้ภายหลังจะมีการเจรจาให้กองกำลังอพยพกลับไต้หวันแต่ก็ยัง
พบว่าทหารจีนคณะชาติตกค้างอยู่ในชายแดนภาคเหนือของไทยเป็นจำนวนมากและไทยก็ได้
ยอมรับให้กองกำลังที่ตกค้างอยู่ในสถานะผู้ลี้ภัยและจัดสถานที่พักให้เป็นหลักแหล่ง มีการพัฒนา
อาชีพและความรู้โดยอยู่ภายใต้การดูแลของกองบัญชาการทหารสูงสุด ในช่วงปี 2515 พบว่า กอง
ทหารจีนคณะชาติดังกล่าวได้แปรสภาพกลายเป็นพลเรือนและจัดตั้งหมู่บ้านจำนวน 13 หมู่บ้านอยู่
ในพื้นที่จังหวัดเชียงราย จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดแม่ฮ่องสอน ในปี พ.ศ. 2521 คณะรัฐมนตรีมี
มติให้สัญญาชาติแก่บุคคลเหล่านี้ตามข้อเสนอของกองบัญชาการทหารสูงสุด และให้
กระทรวงมหาดไทยเป็นหน่วยงานหลักในการแปลงสัญชาติ ทำให้พื้นที่บางส่วน เช่น บ้านเปียง
หลวง อำเภอเวียงแหง บ้านถ้ำจ๊อบ อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ พื้นที่บนดอยแม่สะลอง
บ้านแม่เอบ บ้านผาตั้ง จังหวัดเชียงราย ส่วนที่บ้านห้วยกลาง และบ้านนาป่าแปะ จังหวัดแม่ฮ่องสอน
กลายเป็นหมู่บ้านที่อยู่อาศัยของอดีตกองทหารจีนคณะชาติ หรือกองพล 93 และจีนฮ่ออพยพใน
ปัจจุบันนี้ (กาญจนะ ประภาสวุฒิสาร, 2546: 29)

นอกจากนี้ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา ประเทศพม่ามีการอพยพของประชากร
ภายในประเทศหรือจากประเทศพม่าไปประเทศข้างเคียง เพราะการหนีภัยสงครามและข้อขัดแย้ง
ทางชาติพันธุ์ในประเทศรวมถึงนโยบายภายในประเทศพม่าที่จัดให้มีการจัดการถิ่นที่อยู่ใหม่ทำให้

ประชาชนพม่าได้รับความเดือนร้อนหรืออีกนัยหนึ่งคือการบังคับของรัฐบาลพม่าเพื่อให้ประชาชนพลเมืองของตนได้อพยพโยกย้ายถิ่นฐานไปยังสถานที่แห่งอื่น การอพยพของชนกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะเคลื่อนย้ายไปเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ และย้ายไปพักอาศัยตามอาณาบริเวณใกล้กับพรมแดนประเทศมากขึ้น (มานะ กลีบสัตบุตร, 2542 อ้างใน ปริญญา ปิ่นปัก, 2545: 1) ข้อมูลในปี พ.ศ.2541 ประเทศไทย มีผู้อพยพจากประเทศพม่าอาศัยอยู่ตามค่ายพักแรมหรือชั่วคราวตามแนวชายแดนไม่น้อยกว่า 100,000 คน (จีระศักดิ์ เพชรตรา , 2541: ผนวก จ) นอกจากนี้ยังมีแรงงานอพยพเข้ามาในราชอาณาจักรอย่างผิดกฎหมายอีกประมาณ 800,000 คน ทำให้จำนวนผู้อพยพจากประเทศพม่าที่พักอาศัยอยู่ในประเทศไทยในช่วงดังกล่าวมีอยู่ไม่น้อยกว่า 1,000,000 คน (วิทยา บุตรเพชรรัตน์, 2542: 2) ดังนั้นตลอดเวลาที่ผ่านมาจึงพบเห็นการจับกุมคนต่างด้าวหนีเข้าเมืองปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดเวลา ดังเช่นตัวเลขการจับกุมคนต่างด้าวในกรุงเทพมหานครในปี 2550 พบว่า มีการจับกุมคนต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองจำนวนกว่า 11,000 คน ในจำนวนดังกล่าวส่วนใหญ่หลบหนีเข้าเมืองมาใช้แรงงานในสถานประกอบการหรือนายจ้างกลุ่มต่าง ๆ (พงษ์สันต์ เจียมอ่อน, 2551: ออนไลน์) ตลอดเวลาที่ผ่านมา การหลบหนีเข้าเมืองของคนต่างด้าวแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มด้วยกัน ได้แก่

กลุ่ม 1 อพยพเข้ามาอาศัยในประเทศนานจนผสมกลมกลืนเข้าไปสู่การรับรองสถานะถาวร จำนวน 14 กลุ่มชาติพันธุ์ ประมาณ 2 แสนคน

กลุ่ม 2 มีปัญหาเกี่ยวกับสถานะบุคคลระหว่างการพิจารณาแก้ไขปัญหาโดยได้รับการผ่อนผันให้อาศัยอยู่ชั่วคราว จำนวน 5 แสนคน กลุ่มนี้มีปัญหาการส่งกลับได้รับการจัดทำสำรวจประวัติทะเบียน บัตรสี และบัตรประจำตัวผู้ไม่มีสัญชาติไทยตั้งแต่ปี 2519-2542

กลุ่ม 3 มีปัญหาการส่งกลับและมีผลกระทบด้านความมั่นคงประมาณ 1.5 ล้านคน เป็นแรงงานต่างด้าว 3 สัญชาติ คือ กัมพูชา พม่า และลาว ผู้หนีภัยสู้รบสงครามพม่า ชาวม้งลาว โรฮิงยา และชาวเกาหลีเหนือ และ

กลุ่ม 4 ผู้หลบหนีเข้าเมืองโดยทั่วไป ซึ่งเป็นกลุ่มที่ลักลอบเข้ามาใหม่และอาศัยอยู่เกินกำหนด (โพสท์ทูเดย์, 4 พฤศจิกายน 2552: A4)

ซึ่งคนต่างด้าว 2 กลุ่มสุดท้ายสร้างปัญหาให้แก่ประเทศไทยมากที่สุด การหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายของคนต่างด้าวนั้นก็เนื่องมาจากประเทศไทยมีจุดเข้า - ออกประเทศเป็นจุดผ่านแดนถาวร 36 จุด จุดผ่านแดนชั่วคราว เช่น จุดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ตกลงกับประเทศเพื่อนบ้านจัดงานประเพณี เมื่อจัดงานเสร็จแล้วก็ปิด จุดผ่อนปรนสำหรับค้าขายมี 47 จุด จุดช่องทางธรรมชาติ 732 จุด ซึ่งเป็นที่ที่คนต่างด้าวหลบหนีเข้ามา รวมทั้งจุดที่เป็นช่องทางตามกฎหมายของศุลกากรที่เป็นจุดที่ขนส่งสินค้าแต่ไม่ให้นำคนเข้าก็เป็นจุดต่อแหลมจุดหนึ่ง (เชียงใหม่นิวส์, 15 พฤษภาคม 2552 :

ออนไลน์) คนต่างด้าวได้สร้างปัญหาให้แก่ประเทศไทยอย่างมากมาย ที่สำคัญได้แก่ ปัญหาหาเสพติด อบายมุขรูปแบบต่าง ๆ ปัญหาเหล่านี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศและเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของประเทศ โดยเฉพาะกลุ่มต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมืองเพราะเคยก่อคดีไว้ในประเทศอื่นแล้วหลบหนีเข้ามาซ่อนตัวในประเทศไทย หลบหนีเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเพื่อพบกับนายหน้า แล้วจัดทำเอกสารประจำตัวปลอมขึ้นเพื่อหลบหนีไปอยู่ประเทศที่สามที่ต้องการจะไป และหลบหนีเข้ามาอยู่ในประเทศไทย โดยมีเจตนาเพื่อก่อเหตุร้ายในประเทศไทย หรือใช้ประเทศไทยเป็นแหล่งหลบซ่อน (มติชน, 12 กรกฎาคม 2552: 12)

คนต่างด้าวเข้าเมืองโดยผิดกฎหมายล้วนแต่ส่งผลกระทบทางลบที่สำคัญแก่ประเทศไทย ดังที่ได้กล่าวถึงแล้ว ปรากฏว่าที่สำคัญได้แก่ ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมที่ทำให้อาชญากรรมสูงขึ้น และด้านของการเมืองที่มีผลต่อความมั่นคงของประเทศชาติได้ รวมทั้งในแง่ของกฎหมายคนต่างด้าวนั้น ถือว่าไม่ใช่พลเมืองไทยตามพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. 2505 มาตรา 4 ซึ่ง ชมพู่ โกติรัมย์ (20 มิถุนายน 2552 :2) เห็นว่ามาจากความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในกฎหมายระหว่างประเทศนั้นปัญหาคนต่างด้าวยุ่กว่ารัฐนั้นจะเลือกปฏิบัติอย่างเด็ดขาดในฐานะมีสิทธิห้ามคนต่างด้าวเข้าเมือง หรือจำกัดจำนวนเท่าใดก็ได้ตามความเหมาะสมในแง่ของปัจจัยเศรษฐกิจ (แรงงานที่ขาดแคลน) คือ รัฐยินยอมให้เข้าเมืองแบบถ้อยทีถ้อยอาศัยโดยมีกฎหมายรองรับ เมื่อเป็นเช่นนี้คนต่างด้าวจึงมีสถานะเช่นเดียวกับพลเมืองของรัฐนั้นแต่จะถูกจำกัดสิทธิและหน้าที่บางประการตามกฎหมายเอกชน เป็นต้นว่า มีสิทธิสมรส รับมรดก และมีกรรมสิทธิ์ในสังหาริมทรัพย์ที่อาจจะมีปัญหาก็คือ การถือกรรมสิทธิ์ในอสังหาริมทรัพย์ที่ถือในนามคนไทยโดยอาศัยช่องว่างของกฎหมาย ส่วนการมีสิทธิตามกฎหมายมหาชนนั้นค่อนข้างเคร่งครัด เป็นต้นว่าไม่มีสิทธิทางการเมืองและสิทธิบางอย่างถูกจำกัด เช่น การประกอบอาชีพ

อย่างไรก็ตาม ในแง่ หน่วยงานระดับอำเภอรวมถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีอยู่ทั่วไปตามแนวทางการกระจายอำนาจการปกครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กลับได้รับผลกระทบจากคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ดูแลของ อำเภอ กล่าวคือ สันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย เห็นว่า ในช่วงที่ผ่านมาคนต่างด้าวโดยเฉพาะแรงงานต่างด้าวที่นายจ้างที่ต้องเสียภาษีแรงงานให้แก่กระทรวงแรงงานรายละ 3,800 บาท แยกเป็นค่าธรรมเนียม 1,900 บาทและค่าตรวจสุขภาพ 1,900 บาท แต่ท้องถิ่นกลับต้องรับผิดชอบภาระที่เกิดขึ้นจากแรงงานต่างด้าวเหล่านั้น (ผู้จัดการออนไลน์, 18 พฤศจิกายน 2552: ออนไลน์) รวมทั้งข้อเท็จจริงในพื้นที่ที่มีคนต่างด้าวอาศัยอยู่ พบว่า นอกจากมีดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพในพื้นที่แล้ว ยังมีครอบครัวทั้งเป็นคนต่างด้าวด้วยกันเองหรือกับชาวไทย ทำให้มีปัญหาด้านสุขภาพของบุตรที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าคนต่างด้าวมิบทบาทที่ส่งผลการเมืองระดับท้องถิ่นหรือการเลือกตั้ง ผู้ใหญ่บ้านในแง่ของการเป็นฐาน

เสี่ยงให้แก่การเมืองท้องถิ่นในขณะหาเสียงเลือกตั้งแม้ว่าโดยระเบียบของคณะกรรมการการเลือกตั้งไม่อนุญาตให้นักการเมืองท้องถิ่น หรือกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ใช้คนต่างด้าวช่วยหาเสียงก็ตาม แต่ก็พบว่ามียุทธวิธีทางอ้อมในการกดดันให้แก่ครอบครัวของคนต่างด้าวที่มีสามีหรือภรรยาชาวไทยให้สนับสนุนนักการเมืองท้องถิ่นหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านที่ตนเองสนับสนุน เป็นต้น พื้นที่อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วย 3 ตำบล 23 หมู่บ้าน เป็นอำเภอที่มี

แนวเขตชายแดนติดกับประเทศพม่าเป็นระยะทางประมาณ 30 กิโลเมตร มีจุดผ่านแดนชั่วคราว 1 จุด คือช่องทางหลักแต่ง บ้านเปียงหลวง หมู่ที่ 1 ตำบลเปียงหลวง (จุดผ่านแดนชั่วคราวจุดนี้ถูกปิดเมื่อ ปี 2545 เนื่องจากเกิดการสู้รบระหว่างทหารพม่า กับไทยใหญ่) ราษฎรส่วนใหญ่อยู่รวมกันหลายกลุ่มประกอบไปด้วยประชากรหลายเผ่าพันธุ์ เช่น ไทยพื้นเมือง จีนฮ่อ ชนกลุ่มน้อย ไทยใหญ่ ไทยลื้อ ลีซอ กระเหรี่ยง มูเซอ ปะโอ ปะหล่อง ประชากรจึงมีทั้งคนที่มีสัญชาติไทยและบุคคลซึ่งเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ในหลายหมู่บ้าน จากการสรุปของสำนักงานบริหารการทะเบียน กรมการปกครองเมื่อเดือนธันวาคม 2552 ของอำเภอเวียงแหง พบว่า มีประชากรทั้งสิ้น 26,653 คน แยกเป็น สัญชาติไทย จำนวน 15,678 คน สัญชาติอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ไทย จำนวน 10,975 คน สัญชาติจีน จำนวน 1,329 คน สัญชาติอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ไทย/จีน จำนวน 9,646 คน (สำนักบริหารการทะเบียน, 2552) เมื่อจำแนกคนต่างด้าวในแต่ละตำบลปรากฏว่า ตำบลเปียงหลวง คนต่างด้าวสัญชาติอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ไทย ไทย/จีน จำนวน 15,027 คน รองลงมา คือ ตำบล แสนไห จำนวน 2,914 คน และตำบล เมืองแหง จำนวน 2,680 คน แต่เมื่อจำแนกตามหมู่บ้าน ปรากฏว่า หมู่บ้านที่คนต่างด้าวอาศัยอยู่จำนวนมากได้แก่ บ้านเปียงหลวง บ้านจอง บ้านม่วงเครือ ตำบลเปียงหลวง และบ้านสามปู ตำบล แสนไห เป็นต้น คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในอำเภอเวียงแหงปรากฏว่าเป็นผู้อพยพเข้ามาอยู่ในพื้นที่นานนับสิบปีแล้วและมีครอบครัว บุตรหลาน เกิดในประเทศไทย แต่คนเหล่านี้ก็ยังไม่ได้สัญชาติไทยแต่อย่างใดเนื่องด้วยข้อบัญญัติทางกฎหมาย

การที่คนต่างด้าวเหล่านี้อาศัยอยู่ในอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่มานานนับสิบปี ปรากฏว่าได้ตั้งบ้านเรือนเป็นหลักแหล่งในพื้นที่ที่มีการดำเนินวิถีชีวิตไปมาหาสู่กัน เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม มีการร่วมกิจกรรมทางสังคม การแต่งงาน อยู่กินเป็นครอบครัวกับคนมีสัญชาติไทยอย่างผสมกลมกลืนโดยเฉพาะกลุ่มคนไทยใหญ่กล่าวได้ว่ามีความสัมพันธ์ทางด้านเชื้อชาติ ภาษา ศาสนา และขนบธรรมเนียมประเพณีที่กลายเป็นวัฒนธรรมและประเพณีของท้องถิ่นที่สำคัญ เช่น ประเพณีไทใหญ่ (สา่งลอง ไก่วัปอยหางน้ำ ไก่วัปอยเทียน) การผูกข้อมือ (กัจ) การกินวอ (ปีใหม่ลีซอ) การไหว้ผีบรรพบุรุษ เป็นต้น (องค์การบริหารส่วนตำบลเปียงหลวง, 2551 ; องค์การบริหารส่วนตำบลเมืองแหง, 2551 ; องค์การบริหารส่วนตำบลแสนไห, 2551) รวมทั้งการรู้จักคุ้นเคยกับคนไทยในพื้นที่ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับนักการเมืองระดับท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ทั้งทางตรงและทางอ้อม

รวมทั้งในการพัฒนาพื้นที่ของ อำเภอเวียงแหง ก็พบว่า คนต่างด้าวเหล่านี้ก็ถูกรวมอยู่ในข้อมูล พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาทั้งการพัฒนาคุณภาพชีวิต การสาธารณสุข และด้าน โครงสร้าง พื้นฐานจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 และพระราชบัญญัติกำหนด แผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เป็นต้น

จากพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นถึงบทบาท หน่วยงานในพื้นที่อำเภอเช่น องค์การ ปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องปฏิบัติตามหน้าที่ ที่อาจมีการกำหนดให้คนต่างด้าวเข้ามามีส่วนร่วมใน การวางแผนพัฒนาหมู่บ้านของตนเองที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องจัดให้มีการทำแผนพัฒนา ตามหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติที่กำหนดโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนา ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2548 รวมทั้งอาจมีบทบาทที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการ เมืองอื่น ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การรับฟังข่าวสารทางการเมืองท้องถิ่น การรับฟังการ ปราศรัยของนักการเมืองท้องถิ่นใน โอกาสต่าง ๆ การพูดคุยเกี่ยวกับการเมืองท้องถิ่นกับเพื่อนบ้าน และการผลักดันให้ผู้รับสมัครเลือกตั้งให้มีโอกาสรับการเลือกตั้งผ่านการสนับสนุนด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่เปิดเผยและไม่เปิดเผย เป็นต้น แม้ว่าการทำงาน หน่วยงาน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ นับว่าใกล้ชิดกับคนในพื้นที่ จะต้องสนองตอบต่อประชาชนคนไทยซึ่งเป็นผู้เสียภาษีโดยตรง แต่ก็ ต้องปฏิบัติต่อบุคคลอื่น ๆ ภายในพื้นที่หลักสิทธิขั้นพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ ที่นับเป็น ผลกระทบประการหนึ่งของคนต่างด้าว ต่อหน่วยงานในอำเภอเวียงแหง จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจ สำหรับการเข้าไปทำการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของคนต่างด้าวต่อ อำเภอเวียง แหง และบทบาทของอำเภอเวียงแหงต่อคนต่างด้าว ซึ่งจะเป็นประโยชน์สำหรับการนำผลการศึกษา ไปใช้เป็นแนวทางแก้ไขผลกระทบและกำหนดบทบาทของอำเภอเวียงแหง ต่อคนต่างด้าวให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 2.1 เพื่อศึกษาถึงปัญหาและผลกระทบของคนต่างด้าวต่ออำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่
- 2.2 เพื่อศึกษาบทบาทของอำเภอเวียงแหงต่อคนต่างด้าวในพื้นที่

3. ขอบเขตทางการศึกษา

3.1 ขอบเขตพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ อำเภอเวียงแหงจัดเป็น ราชการการส่วนภูมิภาค ประกอบด้วยหน่วยงานตัวแทนจากส่วนราชการต่างๆ จากส่วนกลาง

นอกจากนี้ขอบเขตการศึกษายังครอบคลุมถึง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลเปียงหลวง องค์การบริหารส่วนตำบลเมืองแหง และองค์การบริหารส่วนตำบลแสนไห

3.2 ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 52 คน ได้แก่ ข้าราชการสังกัด กรมการปกครอง, กรมพัฒนาชุมชน และกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นักการเมืองท้องถิ่น, คนต่างด้าว และประชาชนทั่วไป ในอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

3.3 ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาในการศึกษาครั้งนี้ ครอบคลุมเฉพาะผลกระทบ ของคนต่างด้าวต่อ อำเภอเวียงแหง และบทบาทของอำเภอเวียงแหง ต่อคนต่างด้าวในพื้นที่อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

3.4 ขอบเขตเวลา

ระยะเวลาที่ใช้สำหรับการศึกษานี้ ตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2548 – ปัจจุบัน โดยยึดตามระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำบัตรประจำตัวคนซึ่งไม่มีสัญชาติไทย พ.ศ. 2547 ซึ่งมีกรเปลี่ยนแปลงบัตรชนกลุ่มน้อยประเภทต่างๆ เช่น บัตรสีฟ้า, สีเขียวขอบแดง, สีขาว และอื่นๆ ให้เหลือเพียงบัตรประเภทเดียว คือ บัตรสีชมพู

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

4.1 ทำให้ทราบถึงปัญหาและผลกระทบ ของคนต่างด้าวต่ออำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

4.2 ทำให้ทราบถึงบทบาทของ อำเภอเวียงแหง ที่มีต่อคนต่างด้าวในพื้นที่อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่

4.3 ผลการศึกษานำไปใช้สำหรับเป็นแนวทางแก้ไขผลกระทบ ของคนต่างด้าวต่อการ อำเภอเวียงแหง และทำให้อำเภอเวียงแหง ทราบถึงปัญหาเพื่อกำหนดบทบาทของ อำเภอเวียงแหง ต่อคนต่างด้าวให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของคนต่างด้าว

5. นิยามศัพท์

กลุ่มคนต่างด้าว หมายถึง บุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทย ได้แก่ ไทยใหญ่ จีน และรวมถึงคนต่างด้าวที่เข้าเมืองโดยมิชอบด้วยกฎหมายที่ไม่อยู่ในความควบคุมของทางราชการหรือรัฐไม่มีนโยบายผ่อนผันให้อาศัยในราชอาณาจักรเป็นกรณีพิเศษ

ผลกระทบต่อ อำเภอ หมายถึง ผลกระทบที่ อำเภอเวียงแหง ได้รับจากกลุ่มคนต่างด้าวในพื้นที่รับผิดชอบของ อำเภอเวียงแหง ที่ต้องดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับคุณภาพชีวิต และการพัฒนาคุณภาพพื้นที่เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพของกลุ่มคนต่างด้าว ได้แก่ การกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการดูแลพื้นที่ตามอำนาจหน้าที่ของอำเภอ ตามนโยบายของคณะผู้บริหาร ทั้งที่เกิดขึ้นตามกฎหมาย และการกดดันหรือผลักดันจากกลุ่มคนต่างด้าวเพื่อให้กำหนดนโยบายที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของกลุ่มคนต่างด้าว

บทบาทของอำเภอ หมายถึง บทบาท หน้าที่ความรับผิดชอบของส่วนราชการต่างๆ ประจำอำเภอซึ่งกระทรวงต่างๆ ส่งมาปฏิบัติงานในพื้นที่อำเภอเวียงแหง รวมถึงบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอเวียงแหง เพื่อดำเนินงานหรือการบริหารราชการ ตามหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งจากการกดดันหรือการผลักดันจากกลุ่มคนต่างด้าวให้ปฏิบัติภาระหน้าที่ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของกลุ่มคนต่างด้าว

อำเภอ หมายถึงอำเภอเวียงแหง ซึ่งมีหน่วยราชการปฏิบัติงานในพื้นที่อำเภอเวียงแหง มีนายอำเภอเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในอำเภอ รับผิดชอบการบริหารราชการของอำเภอ และมีหัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอซึ่งกระทรวงต่างๆ ส่ง ไปประจำให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือ และให้หมายความรวมถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่อำเภอเวียงแหง

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนตำบลเปียงหลวง องค์การบริหารส่วนตำบลเมืองแหง และองค์การบริหารส่วนตำบลแสนไห

ผู้บริหาร หมายถึงนายอำเภอ และ คณะผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วยนายกองค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบล และที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนตำบล

กลุ่มข้าราชการ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นข้าราชการสังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย, กรมพัฒนาชุมชน และสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น